

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobkyně: **H. B.**
narozená X, státní příslušnice Ukrajiny
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2019, č. j. CPR-30216-7/ČJ-2017-930310-V238,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 21. 1. 2019 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2019, č. j. CPR-30216-7/ČJ-2017-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí

Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 26. 9. 2017, č. j. KRPS-185595-54/ČJ-2016-010024 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na šest měsíců; a stanovena doba k vycestování z území České republiky do patnácti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobkyně byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání, což bylo prokázáno a v prvoinstančním rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobkyně byla dne 26. 5. 2016 kontrolována v závodě společnosti C. ČR, spol. s r.o. (dále jen „C.“), kde se nacházela v pracovním oděvu při balení baget. Prokázala se cestovním dokladem s polským vízem typu D s platností od 6. 5. 2016 do 30. 11. 2016. Krajské ředitelství vycházelo z řádně zjištěného skutkového stavu a správně uzavřelo, že žalobkyně naplnila důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Byla jí poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Bylo prokázáno, že byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, které je k výkonu pracovní činnosti vyžadováno, a že žalobkyně nebyla zaměstnancem polské společnosti. Nedopadá na ni žádná z výjimek podle § 98 zákona 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). U polského zaměstnavatele nevykonávala hlavní činnost. Formálně vytvořenými smluvními vztahy bylo předstíráno poskytování služby podnikatelem usazeným v jiném členském státě, avšak ve skutečnosti šlo o agenturní zprostředkování práce, na což nelze aplikovat výjimku podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Vízum žalobkyni neopravňuje k výkonu závislé práce na území České republiky. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje prostor pro správní uvážení ohledně volby, zda uložit správní vyhoštění. Jeho uložení nutně neznamená, že žalobkyně nebude oprávněna pobývat i na území Polské republiky. Délka zákazu vstupu je přiměřená, neboť je na samé spodní hranici zákonného rozmezí, odpovídá správní praxi a okolnostem případu. Nebylo shledáno, že by uložením správního vyhoštění bylo zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně. Přiměřená je i doba stanovená k vycestování, neboť žalobkyně na území České republiky nenavázala žádné zásadní společenské, sociální a kulturní vazby a vlastní cestovní doklad.
3. Žalobkyně v žalobě předně namítla, že byl porušen § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, zejména skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobkyně. Dále namítla, že měla povolení k pobytu na území Polska, které ji opravňuje k výkonu práce pro (blíže nespécifikovaného) polského zaměstnavatele, jehož byla zaměstnankyní, což bylo prokázáno listinnými důkazy. Ten v souladu s evropským právem získává zakázky v rámci své podnikatelské činnosti na území celé Evropské unie a plní je i prostřednictvím svých zaměstnanců ze třetích zemí, kteří již nepotřebují pracovní povolení. Argumentace žalované, že žalobkyně nepracovala na území Polska, nemá oporu ve správním spise. Zaměstnavatel žalobkyně plnil zakázky pro konečného odběratele na vlastní odpovědnost. Žalobkyně byla ohlášena na Úřadě práce České republiky (dále jen „Úřad práce“), což vylučuje obcházení zákona. Žalobkyně byla povinna řídit se pokyny

zaměstnavatele. Je prostou dělnicí neznalou práva. Dále namítla, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou nepřiměřené. Jednalo se o exces žalobkyně. Vyhoštěna byla až po dvou a půl letech řízení. Žalobkyně neměla žádnou možnost situaci ovlivnit ani nevěděla, že se dopouští porušení zákona. Žalovaná měla žalobkyni umožnit dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění působí žalobkyni stigma a budoucí problémy. Měla platné pobytové oprávnění, na základě kterého by jinak mohla dále pobývat na území Polska. Vyhoštění taktéž znemožňuje obstarání budoucího pobytového oprávnění. Dále žalobkyně namítla, že nebyly dostatečně objasněny vztahy mezi jednotlivými subjekty v obchodním řetězci a okolnosti vyslání žalobkyně do České republiky. Dále žalobkyně namítla, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nebyla žalovanou dostatečně posouzena. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a jenom paušálně prochází jednotlivá zákonná hlediska. Přiměřenost nelze stavět jen na skutečnosti, že žalobkyně má ve svém domovském státě zázemí. Nebyl vzat v potaz negativní vliv vyhoštění na stávající pobytové oprávnění žalobkyně na území Polska. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť byla nedostatečně posouzena otázka možnosti vycestování. Je obecně známo, že situace na Ukrajině je od roku 2016 dynamická a nikoliv neměnně bezpečná. Dále namítla, že absentuje zdůvodnění délky správního vyhoštění. Ačkoliv bylo vyhoštění uloženo při spodní hranici, stále se jedná o dlouhou dobu. Výměra není odůvodněna okolnostmi případu ani poměry žalobkyně. V posuzované věci šlo o několik dní údajně nelegální práce, žalobkyně je trestněprávně zachovalá, bez přestupků, a vždy disponovala řádným povolením k pobytu. Žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění v dvojnásobné výši oproti jinému totožnému případu. Dále žalobkyně namítla, že desetidenní doba k vycestování je nedostatečná, neboť v případě podání žaloby v poslední den zákonné lhůty jí po doručení rozsudku nezbyde žádný čas k vycestování a případnému podání kasační stížnosti. Konečně žalobkyně namítla, že uložení správního vyhoštění je neúčelné, neboť krátce po zahájení řízení již opustila území České republiky. Doba správního vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení, bylo tedy nutno přihlídnout k jeho délce. V řízení došlo k průtahům, neboť žalovaná rozhodla až po dvou a půl letech, což nebylo vzato v úvahu.

4. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že byl řádně zjištěn skutkový stav a délka uloženého opatření je adekvátní jednání, kterého se žalobkyně dopustila. Zákon o pobytu cizinců nestanoví lhůtu, po jejímž uplynutí nelze správní vyhoštění uložit. Žalovaná dále odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
5. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobkyně se nevyjádřila k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s., a soud tedy má za to, že i ona s tímto postupem souhlasila.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 26. 5. 2016 v rámci policejní akce „GAPA“ byla žalobkyně kontrolována hlídkou cizinecké policie v závodu společnosti C. v obci Ž.. Žalobkyně se nacházela ve výrobním prostoru, kde pracovala při balení baget. Předložila cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu „D“ MULT, účel pobytu 05, vydané Polskou republikou na dobu od 6. 5. 2016 do 30. 11. 2016. V cestovním dokladu je dále pomocí razítka vyznačen příjezd do schengenského prostoru dne 15. 5. 2016 (hraniční přechod K., Polsko). Povolení k výkonu zaměstnání na území České republiky žalobkyně

na místě nepředložila. Na základě provedené kontroly byla žalobkyně zajištěna a bylo s ní ještě též den zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.

7. Při výsledku téhož dne žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala dne 21. 5. 2016 z Polska za účelem práce. Má vydáno povolení k pobytu v Polsku, kam přicestovala na základě pozvání na práci. Pracovala zde pro soukromého zemědělce na sběru jahod; po pěti dnech práce skončila. Do České republiky přijela večer autobusem z Polska do Prahy, kde na ni čekal V., který ji odvezl na ubytovnu v Ž.. Hned dne 22. 5. 2016 začala pracovat v závodě společnosti C., kde jí byl na personálním oddělení ukázán provoz a řečeno, co bude dělat. Žalobkyně dosud neuzavřela žádnou pracovní smlouvu se společností C. ani jinou českou společností. Nezná společnost P. sp. z.o.o. (dále jen „P.“) ani H. M. M. A. s.r.o. (dále jen „H. M. M. A.“), žádnou smlouvu o provedení práce nebo pracovní smlouvu s nimi neuzavřela. K předložené smlouvě o provedení práce uzavřené mezi žalobkyní a společností P. dne 24. 5. 2016, a dodatku ze dne 25. 5. 2016, žalobkyně uvedla, že je nikdy neviděla ani nepodepsala, název této společnosti slyší poprvé. Dále potvrdila, že od 22. 5. 2016 do 26. 5. 2016, tj. 4 dny od 6:00 do 18:00, pracovala na lince při balení baget v závodě společnosti C.. Pracovat zde chtěla asi jeden až dva měsíce. Měla slíbenou odměnu ve výši asi 65 až 70 Kč za hodinu práce. Neví, kdo jí měl peníze vyplatit, asi V.. Měla příslibenou zálohu, kterou jí měla vyplatit kolegyně S., která je zaměstnankyní společnosti C.. Pracovní oděv jí dal někdo v závodě. Nemá žádné povolení z Úřadu práce ani živnostenský list. Nemá žádné závazky vůči České republice. Na území České republiky je poprvé. Je zcela zdravá, její věk jí umožňuje žít v místě rodného bydliště. Může kdykoliv odcestovat. V České republice nemá žádné příbuzné či vztah obdobný vztahu rodinnému. Nenavázala zde žádné kulturní nebo společenské vazby ani to neměla v úmyslu. Přijela za práci a chce se vrátit zpět na Ukrajinu, kde má svou rodinu (manžela a dvě dcery) a dům. Má sice omezené množství peněz na vycestování, ale zbytek nějak sežene. Na Ukrajině jí nehrozí trest smrti nebo nelidské zacházení. Válečný konflikt na Ukrajině je již v útlumu a žalobkyně bydlí v úplně jiné části země. Žádná překážka jí nebrání vycestovat. Neví o žádném zásahu do svého rodinného a soukromého života v důsledku povinnosti vycestovat.
8. Na základě dožádání Úřad práce dne 8. 6. 2016 krajskému ředitelství sdělil, že žalobkyně nemá vydáno povolení k zaměstnání. Podle centrální databáze cizinců je žalobkyně společností H. M. M. A. přihlášená jako vyslaná k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené pracovní smlouvy podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Zahraničním zaměstnavatelem žalobkyně je společnost P.. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si krajské ředitelství dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádalo od Ministerstva vnitra celkem dvě závazná stanoviska ze dne 30. 1. 2017 a ze dne 30. 7. 2017. Podle obou bylo vycestování žalobkyně možné.
9. Dne 28. 4. 2017 byl proveden výslech jednatelky společnosti H. M. M. A. M. F., která mj. vypověděla, že předmětem činnosti této společnosti je zprostředkování zaměstnání. Se společností P., která se zabývá zaměstnáváním osob, má uzavřenou smlouvu. Žalobkyni zná, neboť přes ni pracovala ve společnosti C.. Neví, kdy a kde žalobkyně uzavřela smlouvu o provedení práce se společností P.. V době výkonu zaměstnání žalobkyně v závodě společnosti C. zde byla přítomna zaměstnankyně společnosti H. M. M. A. H. K., která žalobkyni dávala pokyny k práci, přidělila pracovní oděv, provedla školení a vedla jí docházku.

10. Dne 4. 8. 2017 vyrozumělo krajské ředitelství žalobkyni (prostřednictvím jejího zástupce) o tom, že ukončilo shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci. Poučilo ji o procesních právech podle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může využít ve lhůtě patnácti dnů. Žalobkyně ani její zástupce tohoto práva nevyužili.
11. Prvoinstančním rozhodnutím ze dne 26. 9. 2017 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců; stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na šest měsíců; a doba k vycestování z území České republiky do patnácti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání ze dne 1. 10. 2017, které doplnila podáním ze dne 23. 10. 2017.
12. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 30. 7. 2017. Ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 3. 12. 2018 potvrdil. Uvedl, že sama žalobkyně výslovně vyloučila obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt. Podle zpráv o zemi původu žalobkyně se svojí rodinou žije v bezpečné části země, pod plnou kontrolou proevropsky orientované ukrajinské vlády, které se problematická situace ve dvou regionech na východě země nijak nedotýká. Život v těchto místech probíhá bez problémů, jsou zde zajišťovány veřejné služby a činnost státních orgánů. Dne 5. 12. 2018 byla žalobkyně vyrozuměna o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla jí poskytnuta lhůta deseti dnů pro vyjádření se k podkladům, čehož nevyužila. Napadeným rozhodnutím ze dne 9. 1. 2019 žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání [...]“.
14. Soud předně konstatuje, že obecnou námitku žalobkyně o porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu nelze považovat za řádný žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobkyně toliko cituje uvedená zákonná ustanovení, aniž by je podepřela jakýmkoliv konkrétnějším a individualizovaným skutkovým tvrzením, zejména o tom, jaké skutečnosti svědčící v její prospěch nebyly žalovanou zjištěny [srov. např. bod 23 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Soud se touto námitkou proto nemohl blíže zabývat.
15. Dále žalobkyně namítla, že byla oprávněna k zaměstnání na území České republiky. K tomu soud nejprve uvádí, že mezi účastníky není sporu, že žalobkyně na území České republiky vykonávala závislou práci, a že žalobkyně neměla pracovní povolení, zaměstnaneckou či modrou kartu (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Žalobkyně se pouze zaštiťuje principem volného pohybu služeb a tvrdí, že do České republiky byla vyslána svým zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě za účelem plnění zakázky, k čemuž pracovní povolení nepotřebuje. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti platí, že „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“ Výkladem citovaného ustanovení se detailně zabýval NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, v němž „dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora

a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ Pro službu spočívající v poskytování pracovní síly je přitom charakteristické, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb, a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá (srov. bod 38 citovaného rozsudku).

16. V dané věci soud v první řadě ve shodě se žalovanou nepovažuje za prokázanou skutečnost, že žalobkyně byla zaměstnankyní společnosti P.. Je pravdou, že ve správním spise je založena smlouva o provedení práce uzavřená dne 24. 5. 2016 mezi žalobkyní a společností P. a její dodatek ze dne 25. 5. 2016. Stěžejním v tomto ohledu nicméně je, že sama žalobkyně při výslechu dne uvedla, že jí nebyla k podpisu předložena žádná smlouva. Následně na přímý dotaz popřela, že by kdy uzavřela smlouvu o provedení práce či pracovní smlouvu se společností P., a dokonce uvedla, že ji vůbec nezná. Poté, co byla s výše uvedenou smlouvou a dodatkem konfrontována, setrvala na svém stanovisku a uvedla, že ani jeden z těchto dokumentů neviděla a nepodepsala a název společnosti P. slyší poprvé. Tomu ostatně odpovídá i skutečnost, že údajné podpisy žalobkyně na smlouvě i dodatku se již při běžném pohledu zřetelně odlišují od podpisu, který žalobkyně použila např. na jednotlivých stranách protokolu o výslechu či na plných mocích udělených svému zástupci. Již na základě výše uvedeného je tedy třeba konstatovat, že výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na žalobkyni nemůže vztahovat, neboť nebyla zaměstnankyní zaměstnavatele usazeného v jiném členském státě Evropské unie. Lze také dodat, že dodatek o vyslání žalobkyně měl být uzavřen až dne 25. 5. 2016, ačkoliv žalobkyně závislou práci vykonávala již od 22. 5. 2016. I kdyby tedy žalobkyně obě smlouvy uzavřela, minimálně tři z necelých pěti pracovních dní (žalobkyně byla kontrolována dne 26. 5. 2016 v 10:30 hodin) nebyla společností P. vyslána, tedy nesplňovala podmínky § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.
17. Odhlédne-li dále soud od těchto skutečností, je nutno říci, že uvedená výjimka by na žalobkyni nedopadala, a to i pokud by skutečně byla zaměstnankyní společnosti P.. Jak plyne z výše citovaného rozsudku NSS sp. zn. 2 Azs 289/2017, lze rozlišit dvě situace, kdy cizinec v souladu s § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nemusí disponovat pracovním povolením (nebo zaměstnaneckou či modrou kartou). V první řadě jde o případ, kdy je zaměstnanec vyslán k plnění služby, jejíž podstatou *není* poskytnutí pracovní síly. O ten se v dané věci nejedná. Ve správním spise není žádný doklad o tom, že by společnost P. takovou službu poskytla společnosti C. či společnosti H. M. M. A. a žalobkyně jej ani nyní nepředkládá. Především pak je ale zřejmé, že žalobkyně nepracovala pod vedením a

dohledem vysílající společnosti P., ale využívajících společností H. M. M. A. a C., což je naopak charakteristické pro službu, která spočívá v poskytování pracovní síly. To plyne jednak z výpovědi jednatelky společnosti H. M. M. A., podle které se společnost P. se zabývá zaměstnáváním osob, čemuž odpovídá i ve správním spise založený výpis z (polského) celostátního soudního rejstříku ze dne 13. 6. 2016, podle nějž tato společnost podniká mj. v oblasti vyhledávání pracovních míst a nábory pracovníků. Z výpovědi jednatelky v této souvislosti dále plyne, že to byla zaměstnankyně společnosti H. M. M. A., kdo žalobkyni dával pokyny, přidělil pracovní oděv, proškolil ji a vedl docházku. Žalobkyně pak ve své výpovědi uvedla, že provoz jí ukázali na personálním oddělení společnosti C., kde jí také řekli, co bude dělat; a že měla příslibenou zálohu na odměnu od kolegyně, která byla zaměstnankyní společnosti C.. Existence společnosti P. jí vůbec nebyla známa. Společnost P. tedy nevyslala žalobkyni k plnění služby odlišné od poskytnutí pracovní síly.

18. Na druhý případ, kdy předmětem služby je právě poskytnutí pracovní síly, sice také dopadá výjimka § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti – avšak jen za předpokladu, že zaměstnanec vykonává svou hlavní činnost u vysílajícího zaměstnavatele v členském státě, v němž má sídlo (jde v podstatě o dočasné odlehčovací opatření zaměstnavatele v době úbytku zakázek). Přesně tento předpoklad ovšem není dán. Žalobkyně podle své výpovědi pracovala v Polsku pouhých pět dní, a to navíc pro odlišného zaměstnavatele (soukromý zemědělec, pro nějž sbírala jahody; o tom svědčí i polské osvědčení o záměru pověření výkonem práce ze dne 6. 5. 2016), než společnost P., která ji měla podle dodatku ke smlouvě o provedení práce na území České republiky vyslat. Tuto společnost žalobkyně ani neznala a popřela, že by s ní kdy uzavřela smlouvu. Z její výpovědi je taktéž zřejmé, že chtěla jeden až dva měsíce pracovat u společnosti C. a poté se vrátit na Ukrajinu, kde má rodinu. V Polsku tedy pro svého údajného zaměstnavatele nezamýšlela vykonávat žádnou činnost. Lze tedy říci, že společnost P. vystupovala jen jako faktický zprostředkovatel zaměstnání, aniž by kdy žalobkyni využila k vlastní činnosti a vyslání žalobkyně představovalo jen dočasné odlehčovací opatření. Žalovaná tak dospěla ke správnému závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se v dané věci neuplatnil.
19. Jak je patrné z výše zmíněných podkladů, závěr o tom, že žalobkyně nevykonávala pro společnost P. na území Polska žádnou pracovní činnost, má plnou oporu ve správním spise. Splnění informační povinnosti podle § 87 zákona o zaměstnanosti nenahrazuje povolení k zaměstnání a naopak nasvědčuje tomu, že se žalobkyně či spíše společnost, která jí zaměstnání zprostředkovala, pokoušela dosáhnout aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ač to odporuje jeho smyslu a účelu. Nelze přisvědčit ani argumentaci, že žalobkyně jen konala práci podle pokynů svého zaměstnavatele. I kdyby tomu tak snad bylo, šlo by o výkon závislé práce bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně mohla být vědoma, neboť pro údajně vysílající společnost P. neměla v úmyslu konat práci na území Polska. Žalobkyně, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalá českého práva, je osobně odpovědná za to, aby vykonávala závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Důsledky, které plynou z jejich nedodržení, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince. Námitka je proto nedůvodná.
20. Žalobkyně dále namítla, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřeným opatřením. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017

– 31, bod 45). V této souvislosti tedy není relevantní, jaká byla délka řízení o vyhoštění, zda se jednalo o jednotlivý exces žalobkyně, zda je trestně zachovalá nebo o svém protiprávním jednání nevěděla (tj. otázka zavinění, srov. rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80). Stejně tak skutečnost, že měla v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Podstatné není ani to, že žalobkyni by mohlo být znemožněno obstarání dalšího pobytového oprávnění. Ostatně, vzhledem k tomu, že žalobkyně v době, kdy byla držitelkou polského víza, jednala v rozporu s právním řádem jiného členského státu EU, nelze mít její evidenci v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území EU, ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu za nepřiměřenou. Jenom proto, že jí Polská republika v minulosti vydala vízum, jí nevznikl nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Námitka je proto nedůvodná.

21. Dále žalobkyně namítla, že nebyly dostatečně objasněny vztahy mezi jednotlivými subjekty v obchodním řetězci. S touto námitkou soud nesouhlasí. Konkrétní obsah vztahů mezi dotčenými společnostmi není rozhodný pro závěr, že žalobkyně bez potřebného povolení vykonávala závislou práci. Jak plyne ze shora uvedeného, je bez důvodných pochybností zřejmé, že na žalobkyni nemohla dopadat výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. I kdyby zde totiž byly smlouvy dokládající, že polský zaměstnavatel (byla-li skutečně jeho zaměstnankyní) měl vůči českým společnostem plnit určité služby, nic by to neměnilo na tom, že žalobkyně nepracovala pod jeho vedením a dohledem (dokonce jej ani neznala) a ani u něj nevykonávala hlavní činnost (viz výše zejména body 16, 17 a 18). Provádění dalšího dokazování žalovanou by tedy bylo nadbytečné. Námitka je proto nedůvodná.
22. Dále žalobkyně namítla, že žalovaná nedostatečně posoudila přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. I této námitce soud nemůže přisvědčit. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály a zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sama žalobkyně – má jen za to, že je posoudily mechanicky, nezohlednily individuální rozměr případu. To ale není pravda. Krajské ředitelství i žalovaná ve svých rozhodnutích (srov. zejm. str. 10 a 11 prvoinstančního rozhodnutí a tytéž strany napadeného rozhodnutí) poukázaly na řadu konkrétních okolností (zejména těch, které sama žalobkyně uvedla při svém výsledku), z nichž plyne, že do soukromého a rodinného života žalobkyně nebude nepřiměřeně zasazeno. Zhodnotily např. délku pobytu a nelegální práce žalobkyně na území České republiky (od 21. 5. 2016, resp. 22. 5. 2016 do 26. 5. 2016); její věk; že je zdravá a neužívá žádné léky; že na území České republiky a Evropské unie nemá žádné příbuzné; že je vdaná a s rodinou trvale žije na Ukrajině ve vlastním rodinném domě, kam se chce vrátit; že nemá v České republice žádné společenské a kulturní vazby ani závazky a pohledávky; či že jí není známa překážka vycestování. Jak je patrné skutečnost, že žalobkyně má na Ukrajině zázemí, rovněž nebyla jedinou, kterou správní orgány vzaly v potaz.
23. Tyto ani ostatní uváděné skutečnosti žalobkyně v žalobě nijak nezpochybňuje, pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s posouzením otázky přiměřenosti. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné vízum vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoliv aspektu rodinného či soukromého života; nehledě na to, že v době vydání napadeného rozhodnutí již platnost víza uplynula. Vzhledem k téměř absolutní absenci (viz výše popsané skutečnosti) jakéhokoliv soukromého a rodinného

života na území České republiky nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že žalobkyni v důsledku stanovení doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Námitka je proto nedůvodná.

24. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť byla nedostatečně posouzena otázka možnosti vycestování. K této zcela obecné námitce soud toliko konstatuje, že krajské ředitelství si podle § 120a zákona o pobytu cizinců řádně vyžádalo závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 30. 7. 2017, které bylo podle § 149 odst. 4 správního řádu k odvolání žalobkyně závazným stanoviskem ministra vnitra ze dne 3. 12. 2018 potvrzeno. V něm ministr vnitra uvedl konkrétní důvody, pro které je vycestování žalobkyně možné, zejména poukázal na to, že ozbrojený konflikt se v současné době soustředí na jihovýchod Ukrajiny, a to jen na linii dotyku v Doněcké a Luhanské oblasti. Již v sousedních oblastech k žádným incidentům nedochází. Žalobkyně žije v bezpečné části země, která je pod plnou kontrolou ukrajinské vlády, jsou zde zajišťovány veřejné služby a činnost státních orgánů. Žalobkyně nyní jen vágně odkazuje na „*obecně známé události na Ukrajině*“ a obecné závěry judikatury, aniž by konkrétnějším způsobem polemizovala s důvody výše rekapitulovaného závazného stanoviska a uvedla, jakým způsobem může být právě ona ohrožena probíhajícím konfliktem. Námitka je proto nedůvodná.
25. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť absentuje zdůvodnění doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Lze říci, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 shora citovaného rozsudku NSS sp. zn. 2 Azs 289/2017). V dané věci krajské ředitelství na str. 11 a 12 svého rozhodnutí zdůvodnilo, k jakým faktorům při stanovení doby přihlédlo – konkrétně se jednalo o závažnost a délku neoprávněného zaměstnání žalobkyně (od 22. 5. 2016 do 26. 5. 2016 včetně) a o skutečnost, že od počátku řízení spolupracovala s policií a nevyhýbala se odpovědnosti za své protiprávní jednání. Tyto okolnosti vedly krajské ředitelství k uložení doby na spodní hranici zákonného rozmezí. S úvahou krajského ředitelství se ztotožnila i žalovaná (viz str. 10 až 12 napadeného rozhodnutí), která doplnila, že jde o dobu odpovídající stávající praxi, a že žalobkyně sice spolupracovala se správními orgány, ale dopustila se závažného protiprávního jednání, přičemž je v zájmu České republiky, aby se na trhu práce nacházeli jen cizinci s příslušným povolením.
26. Je sice pravdou, že žalobkyně byla nelegálně zaměstnána jen několik dní, avšak k této skutečnosti žalovaná přihlédla a byla jedním z důvodů, proč byla doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území EU, stanovena pouze v délce šesti měsíců. Délka vyhoštění se nejvíce jeví jako nepřiměřená ani s ohledem na další žalobkyní uváděné okolnosti (viz výše bod 20), neboť, jak již bylo uvedeno, byla zvolena při spodní hranici rozmezí (maximální doba činí 5 let). Nebyla-li by žalobkyně trestněprávně zachovalou či jednalo-li by se o opakované nebo vědomé porušení zákona o zaměstnanosti, byl by na místě naopak přísnější postih; obdobně by jí bylo k tíži, neměla-li by ani pobytové oprávnění, neboť by byl dán další důvod k jejímu vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Tvzení o způsobeném stigmatu a budoucích problémech v životě žalobkyně jsou natolik nekonkrétní, že neumožňují bližší zhodnocení. Žalobkyně toto tvzení nikterak neupřesnila a není úkolem soudu domýšlet, jaké případné dopady by v důsledku uložení

zákazu vstupu na území členských států Evropské unie mohly nastat, ani vyhledávat důkazy k prokázání těchto tvrzení. Totéž platí o tvrzení o totožném případě, kdy měla být žalovanou uložena poloviční délka vyhoštění. Žalobkyně nespécifikuje skutkové okolnosti tohoto případu a ani jeho existenci nijak nedokládá (např. příslušným rozhodnutím žalované). Zdejšímu soudu je naopak z úřední činnosti známo, že žalovaná v obdobných případech ukládá správní vyhoštění ve shodné délce, a to i pokud jde jen o několik dní neoprávněného výkonu práce (např. věc vedená zdejším soudem pod sp. zn. 42 A 4/2018). Soud má tedy za to, že správní orgány délku vyhoštění řádně zdůvodnily a nedopustily se excesu. Námitka je proto nedůvodná.

27. Dále žalobkyně namítla, že desetidenní doba k vycestování je nedostatečná, neboť v případě podání žaloby jí po doručení rozsudku nezbyde žádný čas k vycestování a podání kasační stížnosti. Soud k tomu předně poznamenává, že žalobkyni byla prvoinstančním rozhodnutím k vycestování stanovena doba *patnácti* a nikoliv deseti dnů. Dále je třeba uvést, že tvrzení žalobkyně obsažená jsou v tomto ohledu rozporná, neboť na jiném místě žaloby uvádí, že již území České republiky v průběhu řízení o správním vyhoštění opustila. Argumentace žalobkyně navíc vychází z mylné premisy, že podání žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění staví běh doby k vycestování. Tak tomu není. Podání žaloby nemá odkladný účinek ve vztahu ke všem právním účinkům napadeného rozhodnutí (jako je tomu např. u přiznání odkladného účinku podle § 73 s. ř. s.), ale toliko se jím odkládá jeho vykonatelnost (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a bod 20 rozsudku NSS ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013 – 32). S ohledem na to, že maximální délka soudního řízení a nejvyšší možná doba k vycestování jsou zákonem stanoveny shodně v délce šedesáti dnů (viz § 118 odst. 3 a § 172 odst. 8 zákona o pobytu cizinců), tedy může běžně docházet k tomu, že cizinec bude po pravomocném skončení soudního řízení povinen bezodkladně opustit území České republiky, ačkoliv nevyužil celou desetidenní lhůtu k podání žaloby podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Jak přitom plyne z judikatury NSS, je na žalobkyni, aby počítala s rizikem, že v soudním sporu neuspěje a v průběhu projednávání žaloby soudem si obstarala potřebné záležitosti spojené s vycestováním (srov. např. rozsudek ze dne 5. 5. 2016, č. j. 7 Azs 37/2016 – 33, či již citovaný bod 20 rozsudku sp. zn. 1 As 7/2013). Povinností správních orgánů není při stanovení doby k vycestování jakkoliv přihlížet k tomu, že by žalobkyně mohla podat proti rozhodnutí žalobu, popř. se proti rozsudku krajského soudu bránit kasační stížností. To není ani v souladu s účelem této doby, kterým je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území (viz body 16 a 18 rozsudku sp. zn. 1 As 7/2013). Ostatně, žalobkyni nic nebrání v tom, aby případnou kasační stížnost podala poštovní přepravou, elektronicky nebo jinak „na dálku“, či prostřednictvím zástupce (jehož koneckonců pro další řízení o kasační stížnosti musí mít, viz § 105 odst. 2 s. ř. s.). Námitka je proto nedůvodná.

28. Konečně žalobkyně namítla, že uložení správního vyhoštění je neúčelné. K této námitce lze zopakovat, že správní orgány nemají v případě zjištění naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Zákon jim v takovém případě, nejsou-li splněny podmínky podle § 50a odst. 6 a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ukládá rozhodnout o správním vyhoštění. Z hlediska právní jistoty a účelnosti právní regulace je jistě důležité, aby bylo o správním vyhoštění rozhodnuto pravomocně v co nejkratší době. Skutečnost, že cizinec již území opustil, nicméně nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť i tak je rozhodnutí způsobilé vyvolávat právní

účinky. Tato skutečnost by sice mohla být zohledněna při správní úvaze o době trvání zákazu vstupu, avšak v daném případě, kdy byla tato doba stanovena při spodní hranici rozmezí, nelze mít za to, že opomenutí hodnotit tuto skutečnost by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

29. Neúčelnost nelze spatřovat ani v tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno více než dvou a půl roku od zahájení správního řízení. Běh času nijak neoslabuje účel rozhodnutí o správním vyhoštění, které nemá sankční povahu, a jehož obsah toliko vyjadřuje zájem státu na tom, aby se cizinec, který na jeho území nelegálně pracoval, zde po určitou dobu nezdržoval (srov. např. bod 35 rozsudku NSS ze dne 30. 8. 2018, č. j. 8 Azs 164/2017 – 42). Uložení správního vyhoštění by totiž naopak ztrácelo na významu, jednalo-li by se o trest (zejména pokud jde o jeho výchovné působení). Z tohoto pohledu nelze mít napadené rozhodnutí ani za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nebyla povinna se z vlastní iniciativy (aniž byla v tomto směru uplatněna odvolací námitka) touto otázkou v odůvodnění svého rozhodnutí zabývat. Soud pro úplnost podotýká, že porušení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí zásadně nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. např. bod 22 rozsudku NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017 – 31). Námitka je proto nedůvodná.
30. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobkyně nebyla ve věci ani z části úspěšná, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Žalovaná byla sice plně úspěšnou, žádné náklady jí však v řízení před soudem nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce